

ANN LIANG

Tentokrát
je to doopravdy

COO
BOO

Tentokrát je to doopravdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO

BOO

Ann Liang
Tentokrát je to doopravdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANN LIANG

Tentokrát
je to doopravdy

COO
BOO

*Pro všechny cyniky,
kteří potají stejně věří na lásku*

KAPITOLA JEDNA

Právě se chystám převléct do školní uniformy, když si všimnu, že se za oknem mojí ložnice vznáší nějaký muž.

Ne, *vznáší* není to pravé slovo, uvědomím si, když popojdu blíž, zatímco si mačkám plisovanou sukni a v uších mi duní vlastní tep. On *visí*. Celé jeho tělo je zavěšené na dvou kovových drátech, které se zdají nebezpečně tenké vzhledem k tomu, že se nacházíme ve dvacátém osmém poschodí a venku dneska od dvanácti obzvláště silně fouká vítr, který vynáší do vzduchu listí a prach v malých tornádech.

Zavrtím hlavou a žasnu nad tím, proč by se někdo dobrovolně chtěl octnout v takové pozici. Co to má být? Někjaký nový adrenalinový sport? Nebo rituální přijetí do gangu?

Krize středního věku?

Muž si všimne, že na něj zírám, a vesele mi zamává, jako by si ani trochu nedělal hlavu s tím, že vinou vadného drátu, uvolněného uzlu nebo nějakého obzvláště agresivního ptáka by se mohl každou chvílí zřítit k zemi. Pak z kapsy stejně nestrojeně vytáhne mokrý hadr a začne čistit sklo mezi námi. Zůstává za ním stopa bílé pěny.

No jasně. To dává smysl.

Do tváří se mi nahrne horko. Nebyla jsem v Číně tak dlouho, že jsem úplně zapoměla, jak se tu čistí okna bytů – stejně jako jsem zapoměla, kudy vedou linky metra, že se tu nesmí splachovat toaleták nebo že smlouvat se tu dá jen v ur-

čitých obchodech, pokud nechcete vypadat jako socka nebo skrblík. A pak jsou tu všechny ty věci, které se za těch dvanáct let, co jsme byli s rodinkou v zámoří, změnily. Věci, které jsem se předtím vůbec nestihla naučit. Tak třeba – lidi zjevně úplně přestali používat hotovost.

Nedělám si srandu. Když jsem se pokusila minulý týden vrazit servírce starou stojňanovou bankovku, zírala na mě, jako bych sem přicestovala časem ze sedmnáctého století.

„Ehm, haló? Jsi tam ještě, Elizo?“

Málem jsem se přerazila o roh postele, jak jsem se pokusila co nejrychleji vrhnout k laptopu, který jsem si postavila na dvě krabice z lepenky označené jako ELIZINY NE MOC DŮLEŽITÉ VĚCI, které jsem na rozdíl od krabice s nápisem ELIZINY VELICE DŮLEŽITÉ VĚCI ještě nestihla vybalit. Máma si myslí, že bych si krabice mohla štítkovat trochu konkrétněji, nedá se ale říct, že bych v tom neměla systém.

„Eli-zo?“ Zoiein bolestně povědomý hlas teď z obrazovky zaznívá hlasitěji.

„Jsem tady, neboj,“ zavolám.

„Jo, dobrý, já jenom, že vidím jen holou zeď. Když už jsme u toho – hodláš si ten pokoj někdy konečně vyzdobit? Bydlíš v něm už kolik, tři měsíce, a pořád to tam vypadá jako v hotelu. Teda jako v hezkém hotelu, jo, ale...“

„Tohle je promyšlená umělecká volba, chápeš? Minimalismus a tak, znáš to.“

Odfrkne si. Většinou se skoro ze všeho se dokážu vykecat, Zoe má ale bohužel zabudovaný detektor keců. „A neříkej? Vážně?“

„Možná,“ zalžu a pootočím si laptop k sobě. Jednu část monitoru zabírá osobní esej na angličtinu a asi miliarda otevřených

záložek o tom, jak napsat dobrou líbací scénu pro účely rešerší. Vedle se na mě zubí krásný obličej mojí nejlepší kámošky.

Zoe Sato-Meyerová sedí v kuchyni ve svém nejoblíbenějším tvídovém saku, které obepíná její štíhlou postavu. Tmavé vlny má stažené do vysokého culíku a světla ze stropu ji ozařují, jako by byla nějaký hodně stylový sedmnáctiletý anděl. Černočerná okna za ní a miska instantních nudlí na baru, ze které se kouří (taková je totiž její představa sváči před spaním), jsou jediné indicie, které naznačují, jaký nekřesťanský čas právě v LA je.

„Panebože.“ Když si poupravím kameru, oči jí sklouznou k mému obnošenému puntíkovému svršku. „Nemůžu uvěřit, že tuhle mikinu pořád máš. Nenosila jsi ji náhodou v osmé třídě nebo tak?“

„A co má být? Je pohodlná,“ řeknu, což je technicky vzato pravda. Pravda je ale nejspíš taky to, že tahle ošklivá, pomačkaná mikina je jedna z mála věcí, které se během stěhování mezi šesti různými zeměmi a vystřídání dvanácti různých škol nezměnily.

„No dobrá, dobrá.“ Zoe zvedne obě ruce a naznačí tím, že se vzdává. „Dělej, jak myslíš. Ale neměla by ses náhodou převlíkat? Pokud si teda na třídní schůzky nechceš vzít zrovna tohle...“

Znovu zaměřím pozornost na sukni, kterou svírám v ruce. Na tuhé, umělé látce je cize vypadající logo Westbridgeské mezinárodní školy v Pekingu. Najednou se mi stáhne žaludek. „No jo, to asi ne,“ zamumlám. „Rozhodně bych se měla převlíkat.“

Čistič oken se pořád vznáší za sklem, takže zatáhnu závěsy. Předtím ale zahlédnu obrovský obytný komplex, který se

rozkládá pode mnou. Na to, že se tohle místo jmenuje Blue-lake, je mezi řadami budov a upravenými zahrádkami dost málo modré. Zato zeleně je tu dost: kolem umělého rybníčku v srdci komplexu a přilehlých jezírek s lotusy, prostorného minigolfového hřiště a tenisových kurtů vedle parkoviště. Trávníky lemují dokonce i cestičky vysypané oblázky a stro-mořadí jinanů. Když jsme se sem přistěhovali, celé mi to připadalo jako luxusní hotelový resort, což celkem sedí. Ko-neckonců déle než rok tady nezůstaneme.

Zatímco se pokouším narvat se do uniformy, Zoe luskne prsty a znovu mě osloví. „Počkej, z tohohle se jen tak nevy-kroutiš. Vysvětli mi ještě jednou, proč v tom eseji píšeš o svém imaginárním klukovi?“

„Nepíšu. Už jsem to napsala,“ řeknu, zatímco se snažím přetáhnout si přes hlavu košili. „Už jsem to odevzdala. Ne že bych si chtěla vymýšlet historky o svém milostném životě, ale nevěděla jsem, co jiného napsat...“ Odmlčím se, abych vyprostila pramínek svých dlouhých, inkoustově černých vlasů zpod knoflíčku košile. „Odevzdává se to dneska a za-počítává se to do celkové známky, takže... Však víš. Musela jsem popustit uzdu fantazii.“

Zoe si znovu odfrkne, tentokrát tak hlasitě, že v jejím mi-krofonu zapraská. „Uvědomuješ si, že v tomhle typu textu by sis neměla vymýšlet, že jo?“

„Ne,“ řeknu smrtelně vážně. „Osobní esej že má být osob-ní? To je mi teda novinka. Šokující. Celý můj život je lež.“

Ve skutečnosti jsem se rozhodla přetvořit svůj faktický text do školy v romantický příběh o čtyřech tisících slov právě kvůli tomu, jak osobní to mělo být. Samotné téma je už tak dost špatné. Zakládá se na ucintané knížce, kterou jsme se

zabývali během prvního týdne školy. *V díle A slavík zaspíval zpět se popisuje, že Lucy a Taylor mají svůj vlastní tajný jazyk, kterému nikdo jiný nerozumí. S kým sdílíte takový tajný jazyk vy? Jak se vyvinul? A co pro vás tento člověk znamená?*

Mohla jsem se sice kousnout, nějak to přetrpět a napsat jen lehce přehnaný text o jednom ze svých rodičů, mladší sestře nebo Zoe... Jenže dokončené eseje musíme zveřejnit na blogu Westbridgeské, což je velice veřejná platforma, na které by text mohl vidět a okomentovat kdokoli z mých spolužáků, kteří mě zatím znají jen jako „tu novou holku“ nebo „tu, která se nedávno přistěhovala ze Států“.

Ani náhodou tam nehodlám sdílet podrobnosti o svých nejosobnějších vztazích. Dokonce i vymyšlené detaily jsou už tak dost trapné: třeba to, jak jsem svému imaginárnímu klukovi přejížděla prstem po čarách na dlani, šeptala mu ve tmě tajemství, řekla mu, že pro mě znamená celý svět a že se s ním cítím být všude doma.

„...To se ani trochu nebojíš, že si to lidi ve škole, já nevím, třeba přečtou a bude je zajímat, co je ten tvůj přítel zač?“ říká právě Zoe.

„To jsem vyřešila,“ ujistím ji a zase roztáhnu závěsy. Dovnitř se nahrne světlo a osvítí smotečky prachu, které poletují před oknem, za kterým teď už nikdo není. „Nenapsala jsem tam jméno, takže si ho nikdo nemůže najít. Navíc jsem se zmínila, že jsem toho fiktivního kluka potkala před třemi měsíci, když jsme spolu s rodinou hledali byt, což je dostatečně uvěřitelné roztomilé první setkání a zároveň tím neříkám, do které chodí školy. A vzhledem k tomu, že je náš vztah pořád celkem čerstvý a celé je to tak trochu citlivé, chceme si chránit svoje soukromí. Vidíš?“ Stoupnu si zpátky před kameru a zamávám

rukou ve vzduchu, jako by do něj byl celý můj esej vepsaný svítícími písmeny. „Naprosto blbuvzdorné.“

„Wow.“ Nádech. „Wow. Tolik práce jen proto, abys nemusela napsat něco opravdového?“ řekne Zoe a zní u toho zoufale a ohromeně zároveň.

„Přesně to byl můj plán.“

Uběhne chvilíčka ticha, kterou naruší jen dvoje usrknutí nudlí na Zoeině straně a kroky z chodby na té její. Pak si Zoe povzdychne. „A jak to jde v té nové škole, holka? Už si zvykáš?“ zeptá se mě hlasem, který je na můj vkus až příliš ustaraný.

„Cože?“ cítím, jak se celá napínám, jako by moje svaly očekávaly úder. „Proč... proč se ptáš?“

„Já ti nevím.“ Zoe pokrčí rameny a culík se jí zhoupne. „Mám jenom takové... tušení.“

Před odpovědí mě naštěstí zachrání máma, která mě zesopda volá hlasitostí obvykle vyhrazovanou jen pro pátrací mise. „Aj-Aj! Řidič je tady!“

Aj-Aj je moje čínská přezdívka, která se dá volně přeložit jako zlatíčko. I když necháme fiktivní vztah stranou, nemůžu s čistým svědomím říct, že bych tomuhle oslovení dostávala.

„Už jdu!“ křiknu a otočím se zpátky k monitoru. „Asi jsi to slyšela, co?“

Zoe se zakření a já se trochu uvolním. Možná se se mnou chystala zapříst nějaký citlivý rozhovor, ta chvíle už ale pomínula. „Jo, já a zbytek planety, řekla bych. Vyříd' mámě, že ji pozdravuju,“ dodala.

„Provedu.“ Než zavřu laptop, udělám z prstů klišovitě srdíčko. Nikdy bych nepřipustila, aby mě při tomhle viděl někdo jiný. „Chybíš mi.“

Zoe mi pošle dramatický vzdušný polibek a já se rozchechtám. „Ty mně taky.“

Když slyším tahle povědomá slova, sevřený žaludek se mi trochu uvolní. Od okamžiku, kdy jsem se před dvěma lety odstěhovala z LA, takhle zakončujeme každý hovor bez ohledu na to, jak zaneprázdněné nebo unavené jsme. Nebo jak dlouhý ten hovor byl. Nebo kdy si zavoláme příště.

Chybíš mi.

Přespávačkám u ní se to nevyrovná. Vždycky jsme se rozvalily v pyžamech na gauči, pustily si na jejím laptopu něco na Netflixu a daly si mezi sebe talíř rýžových kuliček, které pro nás připravila její mamka. A nevyrovná se to ani víkendovým výpravám na pláž, kde nás kalifornské sluníčko hřálo na kůži a vítr nám cuchal slané vlasy. Samozřejmě že ne.

Ale tenhle drobný, prostý rituál mi stačí.

Protože je náš.

Náš řidič zaparkuje přímo před naším obytným komplexem v sítkovaném stínu vrby.

Technicky vzato není Li Šušu náš řidič, ale spíš mámin. Jedna z mnoha výhod, které přináší post ředitelky super prestižní celosvětové konzultantské firmy a zároveň součást balíčku „Pardon, že musíte každoročně vyrvat svůj život i s kořeny a přesunout se jinam“. Proto se nejdřív vrhne k ní.

„Jou Nüši,“ řekne a s drobnou úklonou jí otevře dveře.
Paní Jou.

Z takového chování je mi nepříjemně, a to dokonce i pokud se netýká přímo mě. Přesně ale nedokážu říct proč. Máma se ale jenom usměje zpod slunečních brýlí a elegantně se usadí na přední sedadlo. Když ji vidíte teď, s její světlou, neposkvvr-

něnou kůží, sakem šitým na míru a ostře zastřiženým mikádem, ani ve snu by vás nenapadlo, že se jako malá musela prát o zbytky se svými šesti sourozenci v chudé čínské vesnici.

My ostatní se naskládáme dozadu v obvyklém pořadí: já a táta u okýnek a moje devítiletá sestřička Emily zmáčknutá uprostřed.

„Do školy?“ ujistí se Li Šušu mandarínsky. Mluví pomalu a všechno pečlivě vyslovuje. Když nastartuje, ucítím vůni nové kůže a výpary benzínu, které se sem nesou. Zná mě už dost dlouho na to, aby věděl, na jaké úrovni je moje čínština.

„Do školy,“ přitakám a ze všech sil se snažím ignorovat nepříjemný pocit v břiše. Chodit na Westbridgeskou mě štve samo o sobě, ale bez ohledu na školu jsou třídní schůzky vždycky bezkonkurenčně nejhorší. Kdyby Emily nechodila do stejné školy jako já a její třída neměla dneska večer schůzky taky, vymyslela bych si nějakou geniální výmluvu, abychom mohli zůstat doma.

Teď už je ale na všechno pozdě.

Opřu si záda, přimáčknu tvář na studené ploché sklo a sleduju, jak se náš obytný komplex neustále zmenšuje, dokud úplně nezmizí a nenahradí ho tapeta centra města.

Od chvíle, kdy jsme se přestěhovali zpátky, jsem většinu jízd autem strávila přimáčknutá na okýnko jako právě teď a pokoušela jsem se usledovat ostré kontury siluety Pekingů, bludiště křižovatek a kruhových objezdů, barevné shluky restaurací s knedlíčky a přelidněné obchody s potravinami.

Snažila jsem se všechno si to zapamatovat a uložit si to.

Ohromuje mě, jak zavádějící jsou fotky Pekingů, které člověk občas vidá. Buď ukazují město jako postapokalyptický svět plný smogu a ztrhaných lidí s kamennými obličejí s rouš-

kami na ústech, nebo naopak jako scénu z vysokorozpočtového sci-fi filmu s elegantními mrakodrapy, oslnivými světly a zhýralým luxusem.

Málokdy zachycují opravdovou energii tohoto města, netuchající pohyb, který vším tady prostupuje jako divoký spodní proud. Zdá se, jako by všichni někam spěchali, za něčím se hnali, přesouvali se z jednoho místa na druhé. Ať už je to poslíček, který se s tucty krabic připásanými ke kolu proplétá dopravou za námi, nebo obchodačka v mercedesu vedle nás, která někomu horečně píše zprávu.

Zaměřím pozornost na písničku slavného čínského rapera, která začne hrát v rádiu, a ve zpětném zrcátku vidím, jak si máma sundá brýle a zašklebí se.

„Proč pořád dělá ten zvuk? Takové to *si-ge si-ge*?“ zeptá se o tři vteřiny později. „To se mu něco zaseklo v krku?“

Zadusím smích.

„Takhle prostě zní dnešní hudba,“ řekne táta mandarínsky. Diplomát jako vždycky.

„Mně se to celkem líbí,“ prohlásím, zatímco pokyvuju hlavou do rytmu.

Máma se po mně ohlédně a rozpačitě se na mě zamračí. „Necukej tou hlavou tak, *Aj-Aj*. Vypadáš jako kuře.“

„Myslíš jako takhle?“ rozkývnu hlavu ještě víc.

Táta se pokusí zakrýt úsměv dlaní, zatímco máma nespokojeně mlaskne a Emily, o které si myslím, že je to ve skutečnosti osmdesátiletá babička schovaná v těle devítileté holčičky, si dlouze dramaticky povzdechne. „Ti teenageři,“ zamumlá.

Štouchnu ji loktem do žeber, což způsobí, že mě štouchne taky, což vyvolá další hašteření, které skončí až ve chvíli, kdy

nám máma pohrozí, že jestli nepřestaneme, bude k večěři jenom suchá rýže.

Ale abych byla upřímná: v těchhle chvílích, když v autě hraje hudba, za okny vane vítr, mezi větvemi stromů probleskují paprsky pozdně odpoledního slunce a já mám kolem sebe svoji rodinku, cítím... že mám kliku. Obrovskou kliku, přes veškeré to stěhování, opouštění a zvykání si. Přese všechno.

KAPITOLA DVĚ

Dobrá nálada mi ovšem moc dlouho nevydrží.

Jakmile zastavíme před budovami Westbridgeské, uvědomím si svou chybu.

Všichni mají na sobě normální oblečení. Hezké letní šaty. Crop topy a džínové šortky. Učitelé nám neřekli, co konkrétně si dneska večer máme vzít na sebe, a já naivně předpokládala, že to má být standardní uniforma, protože tak se to od nás čekalo v mé předešlé škole.

Moje rodina začne vystupovat z auta a já potlačím nával paniky. Nejde o to, že bych kvůli svému oblečení měla mít potíže – jen prostě vím, že budu vyčnívat a vypadat jako blbec. Budu za bezradnou novou holku, což je přesně to, co jsem, tím to pro mě ale není o nic jednodušší.

„Aj-Aj.“ Máma zaklepe na okýnko. „*Kchuajtien.*“ *Pospěš si.*

Rychle poděkuju řidiči a vylezu z auta. Aspoň že je hezky. Vítr se trochu utišil a proměnil se v jemný, hedvábný vánek poskytující vítanou úlevu od horka. A obloha. Obloha je krásná, je to směsice pastelových odstínů modré a tlumené růžové.

Nadechnu se. A vydechnu.

Je to v pohodě, řeknu si. *Naprosto v pohodě.*

„Tak dělej, tati,“ řekne Emily a táhne tátu směrem k části kampusu, kde je základka. Všechny zdi téhle budovy jsou natřené zářivými barvami. Otravně zářivými barvami, pokud vás zajímá můj názor. „Musíš si popovídat se slečnou

Chloe. Řekla jsem jí, že jsi básník a že děláš autogramiády v velkých knihkupectvích, a udělalo to na ni hrozný dojem. Nejdřív mi asi nevěřila, ale pak jsem ji donutila, aby si tě našla na internetu, a...“

Emily vypadá v pohodě. A doopravdy je. Ať jedeme kamkoli, moje mladší sestřička nemá sebemenší problém zapadnout. Nejspíš bychom ji klidně mohli poslat třeba na Antarktidu a o dva týdny později bychom ji tam našli vyvalenou s tučňákama.

Máma a já se vydáme opačným směrem k budově vyšších tříd. Široké, šedivé chodby jsou už plné rodičů a studentů, někteří míří dovnitř a jiní zase ven. Přesně jak jsem očekávala – několik lidí sklouzne pohledem k mojí sukni z tuhé látky a příliš velkému saku, a než odvrátí oči, v obličejích se jim mihne směsice pobavení a soucitu.

Zvednu bradu. Přidám do kroku.

Je to v pohodě.

Cesta do třídy nám ale stejně trvá nekonečně dlouho.

Uvnitř je hlučno. Všude jsou mí spolužáci a za řadou lavic čekají učitelé. Nikdo z nich mě nepozdraví a já je taky ne.

I když škola začala už skoro před měsícem, ještě jsem se s nikým pořádně neseznámila. Všechna jména, tváře a hodiny se mi tak trochu slévají. Dívám se na to tak, že střední budeme mít stejně do roka za sebou. Není potřeba se socializovat, jak mi s oblibou doporučovali všichni moji bývalí učitelé, a dělat si kamarády, jen abychom se po pár měsících zase rozešli. Kvůli mámině práci se musíme pořád stěhovat a stalo se to už tolikrát, že jsem to přestala počítat: prožívat pomalý, bolestivý a příliš předvídatelný přerod z cizích lidí ve známé a kamarády a nakonec zase v cizáky, jakmile školu nechám za sebou.

Musela bych být masochistka, abych tohle byla ochotná zase podstupovat.

Kromě toho v celém mém ročníku není ani třicet lidí a všichni už jsou očividně rozskupinkovaní. Napravo ode mě je hlouček holek, které piští a objímají se, jako by se naposledy viděly před lety, a ne před pár hodinami. A za mnou je další skupinka zabraná do rozhovoru, v němž s každou větou přepínají do jiného ze tří jazyků – angličtiny, korejštiny a ještě něčeho –, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Dost příznačné pro mezinárodní školy, řekla bych.

„Ale! Podívejme, koho to tu máme.“

Můj třídní učitel pan Lee, který nás má i na angličtinu, mě mávnutím ruky přivolá. Na nose má silné, velké brýle. Jeho prokletím je dětsky kulatoučký obličej a nezvedené, šedí protkané vlasy, což společně vytváří dojem, že je mu buď sotva třicet, nebo hodně přes padesát.

„Posaďte se, posaďte se,“ řekne rychle a ukáže na dvě židle před svým stolem. Pak se pohledem přesune k mámě a zatváří se o něco míň přísně. Tak, jak se lidi dívají na roztomilá děčka v parku. „A tohle bude určitě Elizina maminka.“

„Ano. Já jsem Eva Jou“ řekne máma, která okamžitě přepne do svého štěbetavého pracovního hlasu a vyhladí svůj přízvuk, aby zněl američtěji. Natáhne k učiteli ruku s pěstěnými nehty. „Moc ráda vás poznávám.“

Když jí pan Lee potřese rukou, trochu se zamračí, a když si uvědomí, jak pevný má stisk, prohloubí se jeho vrásky ještě víc. Poznám, že se pokouší srovnat si svůj první dojem z mámy s tím, jak si ji na základě nezápadního příjmení představoval.

Máma ho pustí jako první a s nepatrným, spokojeným úsměvem se posadí.

Vím, že si to užívá. Vždycky ji bavilo lidi překvapovat, což se jí daří často, protože ji lidi neustále podceňují. Ke konzultantství se dostala částečně proto, že si z ní jeden její kamarád utahoval, že by v korporátním světě nepřežila.

„Takže...“ Pan Lee si odkašle. Znovu se otočí ke mně. „Jsi tu nová, takže si rychle projdeme pravidla, co říkáš?“ Na moji odpověď nepočká. „V následujících deseti minutách shrnu tvoji mamince, jak ti to zatím jde v angličtině, jaký máš přístup k učení, v čem by ses mohla zlepšit a tak dál. Žádné přerušování, otázky ani strhávání pozornosti na sebe, dokud nebude po všem a nedostaneš slovo. Je to jasné?“

A lidi se diví, proč mají teenageři problém s respektováním autorit.

„Vidím, že už ti to celkem jde,“ prohlásí vesele pan Lee a ukáže na můj kamenný výraz.

Rozhlédnu se kolem.

Na druhé straně místnosti spatřím několik lidí, které poznávám.

Caz Song.

I když se vůbec nesnažím, bylo by dost těžké nemít aspoň nějakou představu o tom, co je zač. Model. Herec. Bůh – soudě podle toho, jak jsou z něho všichni celí pryč a sledují ho na každém kroku, ačkoli on nic moc zajímavého nedělá. Většinou jenom někde postává a vypadá u toho otravně hezky. Dokonce i teď v tomhle deprimujícím hlídaném prostředí se kolem něho shlukla početná skupina studentů s pusou dokořán. Jedna dívka se hystericky směje nějakému jeho vtípku a drží se za bok.

Udržím se a neobrátím oči v sloup.

Nikdy jsem nepochopila, proč jsou z něho všichni odvařeni, pomíneme-li čistě estetickou stránku věci. Je pravda, že sklon jeho čelisti, lehký úšklebek a kontury jeho obličeje v sobě mají jistou eleganci. Tmavé vlasy a ještě tmavší oči. Ne že by jeho rysy byly nadpozemsky dokonalé nebo tak, celé dohromady to ale funguje.

Stejně mám ale pocit, že si je svých obdivujících fanoušků dobře vědom, což to trochu kazí. A samozřejmě ho miluje i tisk. Před pár dny jsem náhodou narazila na článek, který ho označoval za jednu z vycházejících hvězd čínského zábavního průmyslu.

Teď se zády opírá o zeď a ruce má zaražené v kapsách. Zdá se, že tohle je jeho přirozený postoj: neustále se o něco opírá, ať už to jsou dveře, skříňky, stůl, nebo cokoli jiného, jako by se nechtěl namáhat s tím, že bude udržovat rovnováhu bez opory.

Očividně na něj zírám moc urputně a moc dlouho. Čaz totiž můj pohled vycítí a vzhledne.

Honem se podívám jinam. Zase se zaposlouchám do rozhovoru mezi mámou a učitelem. Právě ve chvíli, kdy pan Lee řekne:

„Její angličtina je skutečně docela dobrá...“

„Jo, no, naučila jsem se anglicky, když jsem byla ještě malá,“ podotknu, než se stihnu zarazit. Roky, během nichž jsem musela snášet mírně shazovačné poznámky o tom, jak je moje angličtina dobrá a jak ani nemám přízvuk, povětšinou vyslovované s příměsí překvapení, nebo dokonce zmatečnosti, způsobily, že je pro mě tahle reakce něco jako reflex.

Pan Lee zamrká. Poupraví si brýle na nose. „Jistě...“

„Jen jsem chtěla, aby to zaznělo.“ Zhroutím se zpátky na židli a najednou si nejsem jistá, jestli bych se měla cítit triumfálně, nebo provinile za to, že jsem je přerušila. Možná to vážně myslel tak, jak to učitelé typicky myslí (já, podívejte, umí používat spojky!), a ne tak, jak jsem si představovala (to bych nečekal, že někdo jako ona bude umět takhle dobře anglicky).

Máma se očividně domnívá, že to bylo to první, protože po mně střílí přísným pohledem.

„Promiňte. Pokračujte,“ zamumlám.

Pan Lee se podívá na mámu. „Jestli to nevádí, zajímalo by mě něco o Elizině životě před tím, než přišla sem...“

Máma přikývne, na tohle je dobře připravená, a pustí se do našeho obvyklého scénáře: *narozená v Číně, odstěhovali jsme se, když jí bylo pět, chodila do téhle školy a pak do tamté a pak jsme se znovu přestěhovali do jiné země...*

Snažím se moc nevrčet a přemocť pocit, že odsud musím rychle pryč. Když se o mně takhle mluví, svrbí mě z toho vždycky celé tělo.

„Ale nejlepší na tom, že jste žili všude možné, je, že Eliza zapadne kamkoli.“ Pan Lee mávne rukou, čímž chce zjevně podtrhnout slovo *kamkoli*, a shodí přitom ze stolu krabičku kapesníků. Trochu zmateně se odmlčí. Pak krabičku zvedne. A potom, což je k nevíře, pokračuje právě tam, kde přestal. „Měli byste vědět, že Eliza není jen občankou jedné země nebo jednoho kontinentu, ale spíše...“

„Jestli řeknete, že jsem světoobčankou, tak se pozvracím,“ zamumlám skoro neslyšně tak, abych to zaslechla jenom já.

Pan Lee se nakloní směrem ke mně. „Promiň, cos to říkala?“

„Nic.“ Zavrtím hlavou. Usměju se. „Vůbec nic.“

Vteřina ticha.

„No, když už jsme u Elizina života,“ řekne pan Lee opatrně a váhavě a já mám příšerný pocit, že vím, co bude následovat. „Obávám se, že se Elize nedaří si tu... zvyknout.“

Sevře se mi hrdlo.

Tohle. Přesně tohle je důvod, proč tak moc nesnáším třídní schůzky.

„Zvyknout,“ zopakuje máma s podmračeným výrazem, ačkoli nevypadá vůbec překvapeně. Jenom smutně.

„Zdá se, že se s nikým ve třídě zatím nesblížila,“ pokračuje pan Lee. Trojjazyčná skupinka, která čeká na své rodiče v zadní části třídy, si vybrala zrovna tenhle moment k tomu, aby propukla v hlasitý smích, který vyvolalo něco, o čem si právě povídali. Ten zvuk se odráží mezi stěnami. Pan Lee zvedne hlas, takže skoro křičí. „Dělá mi trochu starosti, že si tu pořád ještě nenašla žádné kamarády.“

Naneštěstí pro mě hluk utichne právě ve chvíli, kdy je pan Lee zrovna v polovině té věty.

A to poslední samozřejmě slyší úplně všichni. Nastane chvíle trapného ticha a asi třicet párů očí mi propaluje díry do lebky. Obličej mi začne hořet.

Zvednu se ze židle a uvnitř sebou křečovitě cuknu, když nohy židle zaskřípají na naleštěné podlaze a prolomí tím ticho. Zamumlám něco v tom smyslu, že potřebuju na záchod.

A pak odtamtud vypadnu.

Na mou obranu je potřeba říct, že jsem většinou celkem dobrá – ne, řekla bych dokonce expertka – v potlačování svých pocitů a zapomínání na všechno kolem, někdy to na mě ale dolehne. Tenhle příšerný, nepříjemný pocit, že je to celé špatně, že jsem jiná, bez ohledu na to, jestli jsem jediná

Asijka v elitní katolické dívčí škole v Londýně nebo jediná nová holka v malé kohortě v čínské mezinárodní škole. Někdy jsem přesvědčená o tom, že zbytek života strávím takhle. Sama.

Někdy mám pocit, že osamělost je moje základní nastavení.

K mojí úlevě je na chodbě liduprázdno. Zalezu si do toho nejzazšího koutku, dřepnu si a vytáhnu telefon. Asi minutu jen tak bezmyšlenkovitě scrolluju. Intuitivně cítím drsný, provázkový náramek na svém zápěstí, dárek od Zoe. Nechávám ho, aby mě utěšil.

Je to v pohodě. Já jsem v pohodě.

Zamířím na webovku Craneswiftu.

Craneswift jsem objevila před několika lety, když jsem si na jedné stanici londýnského metra vzala jejich časopis, a od té doby je čtu pravidelně. Nemají velkou čtenářskou základnu, ale svou kvalitou a reputací to víc než vyvažují. V podstatě každý, komu se kdy povedlo vydat svůj text ve spolupráci s Craneswiftem, se dočkal úspěchu, o kterém snil: ceny za žurnalistiku, prestižního stipendia v New Yorku, mezinárodního uznání. A to všechno díky tomu, že psali krásné, hluboké texty.

Slova mě dojmají. Krásná věta se mi umí dostat pod kůži a odšpuntovat mě podobně jako dobrá hudba nebo vyvrcholení filmu. Dobře napsaný příběh mě umí rozesmát, přimět lapat po dechu i rozplakat.

Jakmile se začtu do jejich nejnovějších zveřejněných textů o tom, jak lidé nacházejí své spřízněné duše na těch nejnepravděpodobnějších místech, a na obrazovce se rozzáří povědomý modrý banner, okamžitě cítím, jak mi z ramen padá tíha a z těla mi vyprchává napětí...

Pak zaskřípou dveře a ten zvuk se rozlehne chodbou.

Ztuhnu a zadívám se do šera. Caz Song vykročí sám ze třídy a ani se u mě nezastaví pohledem, jako bych byla neviditelná. Vypadá rozrušeně.

„... všichni na tebe čekají,“ říká právě a mezi obočím se mu dělá neobvyklá vráska. Ještě neobvyklejší je ostrý tón jeho hlasu. Caz na mě vždycky působil dojmem někoho, kdo vyskočil přímo z obálky časopisu: naleštěný, upravený a snadno stravitelný. Dobře propagovatelný. Neurazí. Teď ale podrážděně přechází sem a tam, ačkoli našlapuje skoro neslyšně. „Jsou to třídní schůzky. Nemůžu tady být sám.“

Na jeden zmatený moment si pomyslím, že snad musí mluvit sám se sebou nebo si procvičovat nějakou podivnou hereckou techniku, pak se ale z jeho telefonu ozve tlumený ženský hlas. Má ji na hlasitý odposlech.

„Já vím, já vím, ale můj pacient mě potřebuje víc. Mohl bys panu učiteli říct, že mi do toho v nemocnici něco vlezlo? *Chao erzi, tingchua.*“ *Hodný kluk. Nezlob.* „Možná bychom to mohli přehodit na příští týden? Minule nám to vyšlo, ne?“

Sleduju, jak se Caz nadechne. A zase vydechne. Když znovu promluví, jeho hlas je pozoruhodně klidný. „Ne, to je v pohodě, mami. Já mu to řeknu. Určitě to pochopí.“

„*Chao erzi,*“ řekne žena znovu, a dokonce i z dálky slyším podivný ruch v pozadí. Kovové nárazy. Pípání monitoru. „Ještě než budu končit – co říkali ohledně těch přihlášek na vysokou?“

Přihlášky.

Nechávám si tu nečekanou informaci projít hlavou. Tohle je pro mě novinka. Myslela jsem si, že někdo jako Caz má

nejspíš v plánu vysokou vynechat a vrhnout se rovnou na hereckou dráhu.

Ale pan Vycházející hvězda se teď nervózně drbe na bradě. „Je to... v pohodě. Prý jestli napíšu fakt dobrý uchazečský esej, měl bych tím vytáhnout známky a docházku.“

Z reproduktorů se ozve povzdech. „Co ti vždycky říkám? Znamky jsou na prvním místě. Absolutní priorita. Myslíš, že přijímacímu oddělení na vysoké sejde na tom, že jsi hrál hlavní roli ve školní hře? Myslíš si, že znají nějakou asijskou celebrity kromě Jackieho Chana?“ Než Caz stihne odpovědět, jeho máma si znova povzdychne. „To je jedno. Na to už je pozdě. Prostě se soustřeď na ten esej – už ho budeš mít hotový?“

Možná je to jen těmi světly v chodbě, ale přísahala bych, že se Caz bolestně ušklíbl. „Tak nějak.“

„Jak, tak nějak?“

„Já...“ Zatne zuby. „Pořád ho ještě musím promyslet, udělat si osnovu a... napsat ho. Ale nějak to udělám,“ dodá rychle. „Slibuju. Věř mi, mami. Já... já tě nezklam.“

Nastane dlouhá odmlka. „No dobrá. Poslouchej, volají mě k pacientovi, ale brzo si promluvíme, jo? A napiš ty eseje. Pokud do nich vložíš jen půlku toho úsilí, co vynakládáš, když se učíš ty své scénáře, tak...“

„Já to udělám, mami.“

V obličejí se mu mihne něco jako obava a pak hovor ukončí.

Když se otočí k odchodu, všimne si, jak trapně dřepím v temnotě chodby, a přistihne mě, jak na něj už podruhé za večer zírám.

„Jejda,“ řekne ve stejnou chvíli, kdy se zvednu a vyhrknu: „Promiň!“ Zbytek našich vět se začne přelívat přes sebe.

„Neviděl jsem...“

„Přísahám, že jsem se tě nesnažila...“

„To je v pohodě...“

„Zrovna jsem se chystala...“

„Ty jsi Eliza, ne? Eliza Lin?“

„Jo,“ řeknu pomalu a slyším ostražitý tón ve svém hlase.
„Proč?“

Zvedne tmavé obočí a veškerá ustaranost mu z obličeje zmizí. Dost rychle na to, aby mě napadlo, jestli jsem si ji předtím jen nepředstavovala. „Ale nic. Jenom se snažím chovat přátelsky.“

Neškodná odpověď. Naprosto rozumná.

Ale stejně...

Nemá tu žádné kamarády.

„Slyšel jsi... co předtím říkal pan Lee?“ Jakmile mi ta slova uniknou ze rtů, chci je vrátit. Nejlépe je úplně vymazat. Existují určité věci, ke kterým byste neměli přitahovat pozornost, i když si jich jsou všichni účastníci hovoru vědomí. Jako třeba fakt ošklivé akné. Nebo to, že váš třídní před všemi spolužáky prohlásí, že nemáte žádné kámoše.

To, že nové kámoše nepotřebuju, nemění nic na tom, jak je to trapné.

Caz o té otázce chvíli přemýšlí. Pak se opře o nejbližší zeď, půlkou těla je natočený směrem ke mně. „Jo,“ přizná.
„Slyšel.“

„Wow.“

„Co je?“

Trochu trapně se uchechtnu. „Nějak jsem čekala, že zalžeš. Abys ušetřil moje city a tak, však víš.“

Místo aby na to odpověděl, nakloní hlavu a ostražitě se zeptá: „A tys mě slyšela, jak telefonuju?“

„Ne,“ vyhrknu bez rozmyslu a hned se křečovitě zašklebím. „Já... teda...“

„Díky, že se mě snažíš šetřit,“ řekne, v hlase má ale ironii, kvůli které najednou toužím se na místě vypařit. A pak mě napadne ještě děsivější myšlenka. Co když si myslí, že jsem jeho fanyнка? Nebo stalkerka? Další naivní holka ze třídy, která ho věrně sleduje na každém kroku a počkala si na něj před třídou, aby ho odchytila o samotě? Už jsem to viděla tucetkrát. Holky, které na něj číhaly třeba za košem nebo u zídky a skočily po něm, jakmile zahrnul za roh.

„Přísahám, že jsem tě nechtěla poslouchat,“ vyhrknu a zvednu obě ruce. „Ani jsem nevěděla, že se tu objevíš.“

Pokrčí rameny, tváří se netečně. „Tak jo.“

„Fakt,“ naléhám. „Na mou duši.“

Dlouze se na mě podívá. „Vždyť říkám, tak jo.“

Nezní to ale, že by mi doopravdy uvěřil. Kůže mě svědí a tváře mi hoří hanbou a popuzením. A pak se moje pusa rozhodne, že to celé ještě zhorší tím, že pronese tu nejsměšnější větu na světě. „Ani nejsem tvoje fanyнка.“

Uběhne úsečná vteřina, jeho výraz je na okamžik úplně nečitelný. Možná je to překvapení. Cítím, jak se mi rozkládají vnitřnosti.

„To jsem rád, že to vím,“ řekne nakonec.

„Jako nejsem ani hejtr,“ plácnu a zmocní se mě přitom takový ten děsivý, bezradný, neukotvený pocit, se kterým člověk sleduje hlavní postavu v hororu. Chcete na ni zařvat, aby okamžitě přestala dělat to, co dělá, ale ona prostě neodvratně kráčí vstříc vlastní záhubě. „Jsem prostě neutrální. Nic. Normální člověk.“

„Očividně.“

Zavřu klapačku, tváře mám úplně horké. Nemůžu uvěřit, že tu stojím s Cazem Songem, který má očividně zvláštní nadání přimět mě cítit se ještě trapněji než obvykle. Nemůžu uvěřit, že si tady ještě pořád povídáme, zatímco pan Lee sedí s mámou v narvané třídě a oba si myslí, že jsem na záchodě.

Tohle je noční můra. Je načase vymyslet nějakou strategii úniku, než se stihnu ztrapnit ještě víc.

„Víš ty co?“ Natáhnu krk, jako bych zrovna zaslechla něčí volání. „To byla určitě moje mamka.“

Caz tentokrát zvedne obočí. „Já nic neslyšel.“

„No, ona má takový tichý hlas,“ plácnu, to už ho ale míjím. „Je těžké ho zaslechnout, když na něj nejsi zvyklý. Rozhodně už bych měla jít. Tak se uvidíme!“

Nedám mu šanci, aby odpověděl. Prostě kolem něj prosvištím do třídy, připravená popadnout mámu a poprosit Liho Šusua, aby pro nás přijel co nejdříve. Po téhle děsuplné zkušenosti je jasné, že s Cazem Songem už se nikdy v životě nemůžu dát do řeči.

KAPITOLA TŘI

Další den se probudím před úsvitem, je mi horko a pokrývky mám omotané kolem těla.

Bliká mi telefon.

237 nových upozornění.

Chvilí na něj mhouřím oči, neschopná to pochopit, v mozku mám ještě pořád mlhu. Obrazovka se ale neustále znova rozsvěcí a vrhá namodralou zář na noční stolek, takže mou únavu záhy protne ostrý záchvěv paniky. Touhle dobou mi většinou nikdo nepíše. A nikdo – dokonce ani Zoe – by mi neposlal tolik zpráv v řadě.

239 nových upozornění.

240 nových...

Skopnu peřinu stranou, jsem plně vzhůru. Sáhnu po telefonu, otevřu zprávy a z mého zmatení se pomalu stane neblahá předtucha.

Pak si přečtu zprávy od Zoe:

No do háje.

Do háje zelenýho!!!!!!

Vím, ŽE JE NOC

ALE

PLS OZVI SE MI

Asdfghjkkll

Vidělas to? Co to má do hajzlu být?

Ke zprávě připojila snímek obrazovky, je to nějaký článek. K smrti se ho bojím rozkliknout, ale po dvou vteřinách zírání na displej to s bušícím srdcem udělám.

Celou stránku zaplní gigantický tučný nadpis.

„Jako z romantické komedie: blog téhle holky nás přiměl začít zase věřit na lásku.“

Pulz se mi zrychlí.

Nejdřív nechápu, na co se to vlastně dívám. Víím jenom, že je to výňatek z mého osobního eseje – z eseje, který jsem si po sobě třikrát přečetla a teprve včera ho zveřejnila. Je tam moje jméno a... a nad ním se skví logo BuzzFeedu. Té webové stránky, kterou jsme si se Zoe celé hodiny procházely a navzájem si dělaly testy, abychom odhalily, jaké párty svačince se nejvíc podobáme. Nedává to žádný smysl. Nemám ponětí, jak nebo proč se můj text do BuzzFeedu vůbec dostal.

Je to, jako byste narazili na svoji fotku u někoho jiného doma. Podivná směska myšlenek „páni, tohle vypadá povědomě“ a „co to tady sakra dělá?“. Mám pocit, že ještě spím.

Ale bože, je toho víc. Mnohem víc.

Vypadá to, že se můj esej začal šířit už včera večer, ale když ho někdo prolinkoval s mým postem na školním blogu, stal se z něj virál. Rychle si zabezpečím VPNku a zamírím na Twitter. Srdce mi málem vypadne z hrudníku.

Včera jsem měla na svém twitterovém účtu celkem pět sledujících a jsem si celkem jistá, že tak dva z nich byli boti.

Teď jich mám přes deset tisíc.

„Do háje je slabý slovo,“ zamumlám a můj hlas, tichý, po spánku lehce chraplavý, tomu všemu ještě dodá na bizarnosti. Nedává to žádný smysl. Nedává smysl, že tu sedím na posteli, zář mého telefonu osvětluje prázdné zdi pokoje, za-

tímco tenhle tweet, ve kterém mě několik lidí pečlivě otagovalo, získal už půl milionu lajků, a další přibývají.

Ruce se mi třesou, když si procházím několik nejnovějších komentářů.

@alltoowell13: možná si kluci nakonec nějaká ta práva zaslouží???

@jiminswife: Tohle mě normálně rozbrečelo omg to je TAK. HEZKÝ. (pls servírujte nám kvalitnější obsah, moje duše to zjevně potřebuje) ((jestli se někdy rozejdou, tak vám přísahám, že oficiálně přestávám věřit na lásku))

@angelica_b_smith: Lmao jak je možný, že dnešní teenageři píšou shakespeareovské eseje o životní lásce... když já byla v jejich věku, nedokázala jsem sestavit holou větu

@drunklanwangji: nechci být dramatickej nebo tak, ale UMŘEL BYCH, aby mohli zůstat spolu a držet se za ruce a být navěky šťastní

@user387: pROSÍM vás zfilmujte to někdo LASKAVĚ

@echoooli: Jsem jediná, koho sakra zajímá, kdo je ten kluk? (a kde bych takového mohla sehnat??)

Než si stihnu přečíst víc, upustím telefon a v těle se mi usídlí znepokojivý mix paniky a euforie.

No.

Tohle je fakt k smíchu.

Zdá se mi, jako by se mi zasekával mozek. Jako by se přehříval. Lidé po celém světě čtou můj esej a představují si, jak

se mazlím s nějakým klukem na gauči, jak ho líbám na balkoně a šeptám mu věty jako: *chybí mi ten pocit, když jsme si blízko a jsi tak hezký, že mám občas problém vedle tebe normálně uvažovat.*

Lidi si můj text přečetli... a líbil se jim. Moje slova, moje psaní, moje myšlenky. Poznali v tom kousek sebe. Navzdory tomu, že je mi trapně, nedokážu potlačit úsměv, který se mi usídlí na obličejí. *Takové to tedy je, být celebritou?* Nemůžu na to nemyslet, ačkoli tomu všemu ještě pořád nedokážu uvěřit. *Takhle se lidi jako Caz Song cítí pořád?*

Ale ne – zarazím se. O tohle tu přece nejde, jakkoli je to vzrušující. Protože to, že se z mého textu stal virál, je jedna věc – dobrá věc, vlastně docela pohádková. Jenže to, že se virálem stal „dojemný příběh opravdové lásky“ (jak to popsal @therealcarrielo, ne já), který je ale ve skutečnosti vycucaný z prstu, je věc druhá.

Dokážu si živě představit, jaký článek se na BuzzFeedu objeví, až vyjde najevo pravda. „Dívka, která roste pro kriminál: virální osobní esej o pravé lásce je snůškou lži“.

Další hodinu a něco, zatímco se byt probouzí k životu, v koupelně vržou kohoutky a máma v kuchyni pouští stroj na sójové mléko, dokážu myslet jenom na tohle. Na titulek na BuzzFeedu. Na komentáře. Na to, jak jsou pro můj příběh lidé zapálení, kolik z nich mě začalo sledovat, aby se dozvěděli novinky, které neexistují...

Do mého hrudníku si brzy proklestí cestu vina a mně se chce křičet.

Nějakým zázrakem, nebo možná díky letité praxi se u snídaně dokážu chovat, jako by se nic nedělo. Vyrukovat s něčím jako: *Jo, už jsem se zmínila, že ten osobní esej do školy jsem*